

[REDACTED]

Van: [REDACTED] KR-P1
Verzonden: zaterdag 19 december 2015 19:31
Aan: [REDACTED] KR6 [REDACTED] KR-P2 [REDACTED] KR11 [REDACTED] KR9 [REDACTED] KR-S2.1
(scriba2); [REDACTED] KR10 [REDACTED] KR7 [REDACTED] KR3 [REDACTED] KR15 [REDACTED]
[REDACTED] KR2 [REDACTED] KR8 [REDACTED] KR-S2.2 [REDACTED] KR18 [REDACTED] KR19
[REDACTED] M3
CC: [REDACTED] M1
Onderwerp: Toelichting
Bijlagen: toelichting.docx

Brs,

Na rijp beraad en overleg heb ik besloten per 1/1 a.s. terug te treden als preses (niet uit het ambt).

Gezien alle [REDACTED] drukte was het er praktisch wellicht toch een keer van gekomen, maar dat is niet de hoofd reden.

Het kost me moeite het mailtje eruit te doen, heb het een poos voor me uitgeschoven.

Nu toch maar omdat ik door het werk pas volgende week weer in de kerk ben, en jullie dan weer zie of spreek.

[REDACTED] KR-P1
[REDACTED]

ps: de diaconie zal ik later kort op de hoogte stellen, zonder de bijlage.

Geachte broeders ouderlingen

Steeds heb ik het vertrouwen gehad dat een tijdrovende preses functie met mijn werk te combineren was. Ik heb er kracht voor gekregen en ben er dankbaar voor.

Er waren de laatste anderhalf jaar veel goede momenten, tal van vergaderingen in jullie midden waar ik met plezier en dankbaarheid op terugkijk. Maar er waren ook problemen. In vorige periodes, ook als 2^e preses bij **VP1** heb ik nooit de drukte en emoties meegemaakt van de laatste tijd. Desondanks ben ik vol goede moed aan het nieuwe seizoen begonnen, met **M3** in ons midden. Helaas kwam na de zomer een verandering. Het affakkelen van de liturgiecommissie op 17 september, nota bene in aanwezigheid van een moderamen lid, was een domper. Dat zich daarna een 'wegkijk' houding in de kerkenraad manifesteerde, heeft me geschokt. Het bleek bijvoorbeeld niet mogelijk een brief van **KR1** te bespreken. Een zeer consciëntieuze broeder, die vorig jaar nog ouderling was. Hij heeft een belangrijke boodschap verwoord, die onbesproken bleef. Dat bouwt niemand op. De kerkenraad niet, de nieuwe predikant niet, mezelf en het thuisfront ook niet. Uiteindelijk ook de gemeente niet. Met **KR-P2** en **KR-S2.1** heb ik op donderdag 10/12 hierover gesproken. Afgelopen week ook met **M3**. Dank voor jullie steun, broeders. **KR-P2** vroeg me waar het al die tijd over gaat? Een vraag, die ik aanvankelijk niet goed kon beantwoorden. Inmiddels is me duidelijk dat er een aantal zaken spelen.

G1 heeft naast bijzondere muzikale gaven een niet te verzadigen honger naar bevestiging en aandacht. Meestal volgt een dergelijk gedrag uit grote onzekerheid. Het afdekken daarvan door eisende aandacht is een motor die steeds brandstof nodig heeft. Die wordt gevonden in aandacht en waardering voor prestaties. Conflicten over al dan niet vermeende fouten (van anderen) liggen steeds op de loer. Autoriteit of tegenspraak druisen in tegen het karakter. Naar mijn inschatting heeft de begeleiding door kerkenraadsleden weinig opgelost. Het heeft de procesgang gestimuleerd in plaats van af te buigen naar normale proporties. De kerkenraad is zelf met haar aan de slag gegaan en er is geen professionele hulp ingeschakeld. Dat beschouw ik als gevaarlijk, voor haarzelf en voor andere leden van onze kerkgemeenschap. Hoewel **G1** zich verbaal en met brieven/mails misdraagt en anderen beschadigt, heb ik in de eerste plaats vooral medelijden. Het gedrag volgt uit een karakterstoornis.

Het gedrag van **G5**, ook een begaafde broeder, daarentegen is me een raadsel. Wellicht leven er frustraties uit vroegere periodes. Zijn reactiepatroon en woordkeuze zijn primair. Zoals hij in een gesprek eens zei: 'Als m'n broertje iets vervelends doe, sla ik hem ook op z'n bek' en later in gesprek met **M3** en ondergetekende: 'de kerkenraad maakt er een klerezooi van'. Het is voor mij taal van de straat die in het kerkelijk verkeer niet thuis hoort.

Het feit dat **G1** en **G5** elkaar gevonden hebben door steeds op het zelfde moment hun brieven of mail te sturen, maakt het nog ingewikkelder. Zij wantrouwen bij herhaling het functioneren van de kerkenraad en richten dit persoonlijk op enkele KR leden. Het koppelen van elkaars bezwaren is op zijn minst vreemd. Dat de een niet aan het HA gaat omdat de ander een conflict heeft met de KR is voor hen blijkbaar gewoonte geworden. Ik zie dat als ontheiliging van het HA. Dat er ook met andere gemeenteleden over dit soort zaken gesproken wordt, wat mij weer bereikt op een huisbezoek, beschouw ik als laster en daarmee tuchtwaardig. Een wijze broeder, nu niet in de raad, noemde het gedrag van **G1** onlangs een giftige wortel die heel de gemeente beïnvloedt.

Dit stelt de kerkenraad voor de vraag wat de opstelling van de raad behoort te zijn wanneer brs en zrs de raad wantrouwen, hun wantrouwen persoonlijk maken door laster en zich bij herhaling in woord en gedrag misdragen.

Het is te verwachten dat kerkenraadsleden in complexe situaties verschillend denken. Sommigen hebben veel , bijna eindeloos geduld. Anderen zijn gewend fout gedrag als zodanig te benoemen, zonder het de persoon zelf aan te rekenen. In die zin heeft **KR1** het mooi verwoord in zijn recente brief. De persoon is ons lief, maar niet het gedrag. In de praktijk levert een combi van nuanceringen bijna altijd winst op. Je leert als ouderlingen van elkaar en vindt samen in gebed en gesprek de weg als kerkenraad. Zo heb ik samen met jullie ook geleefd in de raad.

Toch: is er nog vermaning en tucht? Het gaat hier om de belijdenis dat we allen zondaars zijn en allen leven van Gods genade. Durven we in deze tijd nog te benoemen dat iets fout is. Of zijn we zo gewend aan het dagelijkse 'framen' van allerlei gedrag dat we niet anders meer kunnen dan ongemakkelijk toedekken wat kwaad is?

Een belangrijke vervolgvraag: is het geoorloofd beschadiging van gemeenteleden toe te staan, zelfs te faciliteren? In mijn professionele omgeving speelt primam non nocere een grote rol. Doe alles wat je kunt voor het welzijn van een ander, maar beschadig hem of haar niet. In de kerk gebeurt nu het omgekeerde. We laten schadelijk gedrag toe door de taken van onze br en zr niet te begrenzen. We horen iedere zondag de wet als tien woorden van leven, maar wat doen we ermee in de gemeente? Persoonlijk zie ik ons allen als zondaren, waarbij God genadig vergeeft. Dat is geen rem , maar juist een aanmoediging om elkaar in liefde te vermanen, wat ten goede komt aan heel de gemeente.

Broeders, voor mij is er een grens bereikt.

Tegen deze achtergrond kan ik als preses geen verantwoordelijkheid meer dragen voor wat zich de laatste tijd heeft afgespeeld en hoe de raad daar mee is omgegaan.

Ik denk dat de kerkenraad en predikant gebaat zijn bij een verdere bezinning. Belangrijk daarin lijkt me geloofsmoed. Doe de dingen zoals het hoort, kijk nooit weg. Wellicht is een nieuw moderamen een verstandige optie, of kan het zonder deze bestuurslaag. De tijd zal het leren.

KR-P1

■